

и по обективенъ отъ самия г. Гончаровъ. Съ една дума, ще се постарая да се приближжъ къмъ величественното спокойствие на хоморовския епосъ. Читателятъ знае, че на труденъ и хлъзгавъ пътъ безъ хомеровско спокойствие нѣма спасение.

II.

Всичкитъ французски крале изъ династията на Хуго Капетъ, съ голѣмъ или малкъ успѣхъ сж се стрѣмили да подчинѣтъ подъ върховната си власть, голѣмитъ и малкитъ феодални владѣтели, които господствували въ отдѣлни провинции, и които пакъ отъ своя страна се старали да задържатъ и утвърдѣтъ за себѣ си пълна самостоятелностъ. Писаното право било на страната на феодалнитъ владѣтели; материалната сила сжщо тѣй се често кловили на тѣхна страна; но притязанията на централната кралска власть се ползували отъ съчувствието на задушенитъ маси, на които животътъ ежеминутно се отровлявалъ отъ придиричивия и свирѣпия деспотизмъ на безчисленното множество херцози, графове, маркизове, рицаре и на разни други доблестни грабители. Масситъ глѣдали на кралѣтъ, като на свой застъпникъ и покровителъ; а кралѣтъ като знаели ползата си отъ това, често зимали страната на градскитъ